

ภาคผนวก ก

ตัวอย่างเรื่องเล่า

ก. 1 ภาษาต้นฉบับ "Please Don't Leave Me!" เขียนโดย James Hutchison
และภาษาฉบับแปล “อย่าทิ้งหนูไป” แปลโดยปราณี ณะชานันท์
จากหนังสือ *Hope and Courage*

Buddy Marsh, a truck driver for 40 years, steered his gasoline tanker down the busy road leading to New Zealand's biggest shopping mall, in South Auckland. The 39-ton truck and trailer held more than 8,700 gallons of gasoline. It was Thursday evening, August 9, 1990.

As the rig neared the mall, a taxi left the parking lot and pulled out, partially blocking Marsh's lane. He swung away, and a glance in his mirrors showed his trailer just clearing the taxi. Looking ahead again, he gasped in horror. A stopped car lay directly in his path.

Marsh spun the steering wheel and hit the air brakes. Too late. The truck slammed into the rear of the car, spinning it around and rupturing its fuel tank. Gasoline sprayed both vehicles and instantly ignited. The trailer jackknifed and toppled onto the car.

Marsh radioed his shift mate. "Brian, I've had an accident! I'm on fire. Call the emergency services!" He jumped from his cab and ran toward the car, which lay beneath the overturned trailer, flames licking upward. Worse, fuel was spewing out of a hole in the trailer. The whole rig could blow!

"Let's go mum!" Shirley Young begged her mother, Gaylene. It was Thursday - the late shopping night at Manukau City Centre mall. For the 12-year-old, this was a highlight of the week. So her mother grabbed her car keys, and they were on their way.

As they approached the mall, Gaylene pulled over to the curb and dropped Shirley off. "Wait, Mum," she said. "My money..." Opening the passenger door, Shirley leaned in to tell her mother that she had forgotten her purse and would have to go back

home to get it.

One second Gaylene Young was talking with her daughter; the next, she was whirling around in a vortex of crumpling metal. Flames poured into the car. Where is Shirley? Gaylene thought frantically. A sudden, excruciating pain shot up her legs - her clothes were burning. She tried to open the buckled doors. "No!" she screamed.

"I won't die like this!"

Marsh got to the car just as a bystander, David Petera, hauled Gaylene out and used his body to smother the flames on her. Above the roar of the fire, Marsh heard a voice calling, "Mum, Mum!" He searched beneath the toppled trailer and saw a dark-haired girl trapped in a tiny space between a rear wheel and the chassis.

Marsh took Shirley beneath the arms, but he couldn't budge her. The wheel assembly had pinned her lower body to the ground. Petera crawled in alongside. Through a gap in the chassis Marsh could see a stream of fuel spilling from the trailer into the gutter. "We've got to get her out *now*!" he shouted to Petera.

Marsh dashed back to the burning cab and twisted the ignition key. The engine roared to life. He inched the rig forward, but Shirley shrieked in pain. "It's no good," Petera called. "She's still trapped."

A wall of fire ran the entire length of the tanker, threatening to sweep under the trailer where Shirley lay. Marsh grabbed an extinguisher from the truck's cab and sprayed around the girl, hoping to buy precious seconds.

Then came a thunderous boom as an explosion blew a hole in one of the trailer's four fuel compartments. Marsh and Petera, shielded from the full force of the blast by the trailer's chassis, staggered out into the open. A policeman ordered them away. Truck, trailer and car were now lost behind flames shooting 100 yards into the air.

"That poor girl." Marsh said. "She didn't have a chance."

Sirens blaring, two fire engines from Manukau Station arrived. The heat was so intense that one of the first firefighters on the scene, Royd Kennedy, saw his boots, fireproof trousers and the rubber on his breathing apparatus begin to singe. When he and his partner, Mike Keys, turned a hose on the fire, the water just turned to steam.

Uppermost in the firefighters' minds was the knowledge that tankers can blow up in a giant fuel and air-vapor conflagration reaching outward for hundreds of yards. About 20,000 shoppers were packed into the mall that night, just 100 yards from the burning truck.

More fire crews arrived and concentrated on using the streams of water from their hoses to try to push the flames away from the tanker. But more explosions from the trailer forced Kennedy and the others back.

As they prepared for another assault on the fire, a high-pitched wail cut through the night. One firefighter dismissed it as expanding metal. When the eerie sound came again, it raised the hair on Kennedy's neck. *It's coming from the tanker!* he thought. Shielding his eyes, he peered into the wall of flames. For a split second they parted. Beneath the trailer he saw something waving - a child's hand.

"Cover me!" Kennedy shouted and ran straight into the inferno.

For ten minutes Shirley had been roasting in a sea of fire, crying for help. She was giddy with pain and gasoline fumes, and her mind began to drift. She had a sudden, vivid image of her grandfather, Edward Young, and her great-uncle, Vincent Bidios. Both had died years before, but she clearly recognized them. *They're guardian angels now. They'll watch over me.* The thought gave her new strength. Straining to see through the flames, Shirley glimpsed moving figures. Then, with every ounce of force she had, she screamed.

As Kennedy neared the blaze, the heat hit him like a physical blow, stinging his face through his visor. Under the trailer, he found Shirley clutching an overhead brake cable. Her hips and thighs were under the wheel assembly, and her legs were twisted up like a grasshopper's next to her chest.

"I'm scared!" Shirley wailed. "Please don't leave me!"

"I promise you I won't," Kennedy said, looking into her trusting eyes. "We're in this together now, so we have to help each other." He cradled her body in his arms. The trailer was still shielding them from the main blaze, but the air was so thick with gasoline fumes that the two could barely breathe.

Whoosh! The vapor suddenly ignited, and the air exploded around them. This is it, Kennedy thought. *We're goners.* He felt sick with helplessness as flames washed over the girl. For a moment the fire drew back. Unstrapping his helmet, he said to Shirley, "Put this on." He tightened the strap under her chin and flipped down the visor.

A second wave of fire washed over them. This time the helmet gave Shirley's head some protection. But more explosions rocked the trailer. Kennedy looked down at the girl's tortured body. *I won't leave you. I promise.* He wrapped his arms tightly around her and waited for the final surge of flame that would surely immolate them both.

Instead there came a sudden ice-cold waterfall. "My mates are here!" Kennedy yelled.

Four hoses were directed onto Kennedy and Shirley, and 1,200 gallons of freezing water were now cascading over them each minute. Ironically, the two began to shiver violently. They were in the first stages of hypothermia.

"We'll get someone to relieve you," a fireman yelled to Kennedy.

"No," he said firmly. "I must stay with her. I promised."

Grant Pennycook, a paramedic from a waiting ambulance crew, donned a bunker coat and helmet and, biting back his fear, headed into the flames. As he crawled to where Shirley and Kennedy lay, he saw there was no room to get an I.V. drip going. Coming back out, he radioed the trauma team assembling at Middlemore Hospital. "Prepare for a patient with critical burns, fractures and crushing to her lower body." Trauma victims need to get to a hospital within an hour of injury - the so-called golden hour - to have a decent chance of survival. Shirley had been under the tanker for over 30 minutes.

Kennedy kept talking to keep her conscious. "What do you watch on TV?" he asked. They spoke about her favorite shows. *This man's so brave,* Shirley told herself. *He could get out of here any time he wants.* She thought again of her guardian angels. *Granddad and Uncle Vincent must have sent him.*

Occasionally she would let out stifled moans. "It's okay - yell all you want,"

Kennedy encouraged. The pain was becoming unbearable. She cried out, pulling hard on his thick hair in her agony. But she never shed tears.

The flow of water faltered for an instant, and flames rolled in. When the water came pouring back, Kennedy was horrified to see several layers of skin on Shirley's arms slide down around her wrists. She was also growing visibly weaker.

"Do you like horses?" he asked, desperate to keep her talking.

"I've never been on a horse."

"When we get out of here, I promise you a ride on my daughter's horses."

As Kennedy talked, he kept checking Shirley's pulse. She'd been trapped for nearly 40 minutes.

Suddenly he felt Shirley's pulse flutter, and she closed her eyes. "Shirey, talk to me!" he pleaded. She rallied briefly, lifted her head and looked into his eyes. "If I don't make it, tell Mum I love her," she whispered. Her head lolled back in his arms.

"We're losing her!" he yelled. "Throw me an Air Viva!" He put the mask of the portable resuscitator over her face and forced air into her lungs. She opened her eyes.

"You tell your mum yourself that you love her," he scolded. "I promise I wouldn't leave you. Now don't you leave me!"

The desperate rescue team had brought in air bags to elevate the trailer. Made of rubber reinforced with steel, the bags could lift a railroad boxcar two feet - more than enough to slip the girl out. They slid one under each set of rear wheels and pumped in air. But the ground was sodden from all the water, and one of the air bags was sinking into the mud. Praying for the inches they needed, the rescue team shoved a small hydraulic ram under the chassis. The trailer rose slightly. It would have to be enough.

Kennedy gently untangled Shirley's legs from under the wheel. They were crushed so badly that they were like jelly in his hands. Soon her crumpled body was loose from its prison.

We're free! As Kennedy carried her to a stretcher, she smiled weakly at him, and he kissed her on the cheek. "You've done it, Shirley," he said. Then, overcome by

fumes, shock and cold, he pitched forward into the arms of another firefighter.

Firemen were at last pouring foam onto the tanker. Any earlier, and it would have endangered Kennedy and the girl. The flames were quenched in minutes.

When Kennedy's station officer, John Hyland, returned to the scene the next morning, he saw something that will haunt him for the rest of his life. For 70 yards, the top layer of asphalt had been melted away in the inferno, in one section down six inches to bare gravel - except for a patch about as big as a kitchen table, so lightly scorched by fire that a painted line was still visible. It was where Shirley had been lying. "It was as if the devil was determined to take that girl," one firefighter said, "and when she was snatched away, he just gave up."

Middlemore orthopedic surgeons set Shirley's fractures and implanted a pin in her crushed right leg. Burn specialists saved what they could of the charred flesh on her legs. But the shock to her young body had been massive. "She may not pull through," the family was told.

For two weeks Shirley lay in intensive care, sometimes heavily sedated. Hooked to a respirator, she couldn't talk. On the fourth morning, as she drifted in and out of sleep, she scrawled a note: "I love you Mummy." The next day they wheeled Gaylene into Shirley's ward, and mother and daughter wept with happiness.

Shirley's calf muscle was so severely damaged that her right leg had to be amputated below the knee. She took the news bravely.

Despite an unwritten rule that firefighters should never visit victims - to guard against becoming too emotional on the job - Kennedy visited Shirley often, eating her chocolates and clowning with her. "This kid is far too noisy," he scribbled on her chart.

"She's a miracle child," Kennedy says. "No one knows how she survived in there."

But Shirley knows: "I had a guardian angel watching over me."

บัดดี มาร์ช ซึ่งขับรถบรรทุกมานาน 40 ปีบังคับรถบรรทุกน้ำมันเบนซินไปตามถนนรถคับคั่งที่ทอดไปสู่ศูนย์การค้าในเซาท์ไอ๊กแลนด์ อันเป็นศูนย์การค้าใหญ่ที่สุดของนิวซีแลนด์

รถบรรทุกกับรถพ่วงหนักรวมกัน 39 ตัน มีน้ำมันอยู่มากกว่า 8,700 แกลลอน ขณะนั้นเป็นเวลาเย็นวันพฤหัสบดีที่ 9 สิงหาคม 1990

ขณะที่รถบรรทุกกับรถพ่วงเข้าใกล้ศูนย์การค้า รถแท็กซี่คันหนึ่งแล่นออกจากลานจอดรถเข้ามาที่ถนนขวางช่องแล่นรถของมาร์ชไปส่วนหนึ่ง เขาจึงหมุนพวงมาลัยหักหลบ และเมื่อมองดูกระจกส่องหลังก็เห็นว่ารถพ่วงหลบรถแท็กซี่คันนั้นได้หวุดหวิด แต่เมื่อมองไปข้างหน้าอีก เขาก็ผะด้วยความตกใจสุดขีด รถยนต์คันหนึ่งจอดขวางทางอยู่ข้างหน้าพอดี

มาร์ชหมุนพวงมาลัยอย่างรวดเร็วและกระแทกเบรกลม แต่สายไปเสียแล้ว รถบรรทุกชนท้ายรถยนต์อย่างแรงจนรถหมุนคว้างและถังน้ำมันแตก น้ำมันเบนซินกระจายเประอระทั้งสองคันและติดไฟลุกไหม้ทันที รถพ่วงเหวี่ยงตัวขวางลำแล้วตะแคงทับรถยนต์คันนั้น

มาร์ชวิทยุถึงเพื่อนร่วมกะของเขา “ไบรอัน ผมเจออุบัติเหตุ ไฟกำลังไหม้ ช่วยเรียกหน่วยฉุกเฉินด้วย” เขากระโจนออกจากห้องคนขับวิ่งไปที่รถยนต์ซึ่งอยู่ใต้รถพ่วงที่คว่ำอยู่ เปลวไฟกำลังลุกโผลงขึ้น ที่ร้ายกว่านั้นก็คือ น้ำมันเชื้อเพลิงไหลออกมาจากรูในรถพ่วง รถบรรทุกกับรถพ่วงอาจจะเปิดได้

“ไปกันนะคะแม่” เซอร์ลี ยังอ่อนวอนเกย์ลีนแม่ของเธอ วันนั้นเป็นวันพฤหัสบดี ซึ่งศูนย์การค้าเมืองมานูคอปเปิดขายจนดึก จึงเป็นวันตื่นเต้นที่สุดของสัปดาห์สำหรับเด็กหญิงวัย 12 คนนี้ แม่ของเธอจึงหยิบกุญแจรถมา แล้วทั้งสองก็ออกเดินทาง

ขณะเข้าใกล้ศูนย์การค้า เกย์ลีนจอดรถชิดขอบถนนปล่อยเซอร์ลีลง “เดี๋ยวคะแม่” เธอบอก “เงินของหนู” เซอร์ลีเปิดประตูด้านคนนั่ง แล้วเอนตัวไปบอกแม่ว่าเธอลืมเอากะเป๋าเงินมา และจะต้องกลับไปเอากะเป๋าที่บ้าน

ในวินาทีหนึ่ง เกย์ลีน ยังกำลังพูดอยู่กับลูกสาว แต่วินาทีต่อมา ตัวเธอก็เคว้งคว้างอยู่ในโลหะที่บุบบู้บี้หมุนตัวและเปลวไฟลุกกลามเข้ามาข้างในรถ เซอร์ลีอยู่ไหน เกย์ลีนคิดอย่างตระหนก ความเจ็บปวดอย่างรุนแรงแล่นขึ้นมาตามขาทั้งสองข้าง เสื้อผ้าของเธอกำลังไหม้ไฟ เธอพยายามจะเปิดประตูที่ปิดแน่น “ไม่เอา” เธอกรีดร้อง “ฉันไม่ยอมตายแบบนี้”

มาร์ชมาถึงรถยนต์คันนั้นขณะที่ผู้เห็นเหตุการณ์คนหนึ่งคือเดวิด เพเทราลากเกย์ลีนออกมาจากรถและใช้ตัวเขาดับเปลวไฟที่ไหม้ตัวเธออยู่ มาร์ชได้ยินเสียงร้องว่า “แม่คะ แม่” ดังฝ่าเสียงไฟที่ไหม้อยู่ เขาค้นหาได้รถพ่วงที่ตะแคงอยู่ และเห็นเด็กผู้หญิงผมสีเข้มติดอยู่ในที่เล็กๆ ระหว่างล้อหลังกับช่วงล่างของรถ

มาร์ชจับได้แขนเซอร์ลี แต่เขาขยับตัวเธอไม่ได้เลย ส่วนล้อตริงท่อนล่างของเธอไว้กับพื้น เพเทรากลานเข้าไปอยู่ข้างๆ จากช่องในโครงช่วงล่าง มาร์ชมองเห็นน้ำมันเชื้อเพลิงที่รั่วออกมา

จากรถฟ่งไหลเป็นทางลงไปในห้องน้ำทั้ง “เราต้องเอาตัวเธอออกมาเดี๋ยวนี้” เขาตะโกนบอกเพเทรา มาร์ชวิ่งกลับไปยังที่นั่งคนขับรถบรรทุกซึ่งกำลังไหม้ไฟและบิดกุญแจติดเครื่องเครื่องยนต์ติดส่งเสียงดัง เขาเลื่อนรถไปข้างหน้าเล็กน้อย แต่เซอร์ลีส่งเสียงกรีดร้องอย่างเจ็บปวด “ไม่มีประโยชน์” เพเทราตะโกนบอก “เธอยังติดอยู่”

ไฟเป็นแผงลามมาตามข้างคันรถบรรทุกทำท่าว่าจะขยายลงไปได้รถฟ่งตรงจุดที่เซอร์ลีนอนอยู่ มาร์ชคว้าเครื่องดับเพลิงจากที่นั่งคนขับรถบรรทุกและพุ่งไปรอบๆ ตัวเด็ก ด้วยความหวังว่าจะประวิงเวลาที่มีค่าอีกสักนิด

แล้วก็มีเสียงดังสนั่นขณะที่แรงระเบิดทำให้ช่องบรรจุน้ำมันหนึ่งในสี่ช่องของรถฟ่งเป็นรู มาร์ชกับเพเทรานั่งอยู่หลังช่วงล่างของรถฟ่งจึงไม่ได้รับแรงระเบิดเต็มที่ แล้วทั้งสองก็เดินโซเซออกมาในที่โล่ง ตำรวจนายหนึ่งสั่งให้ทั้งสองออกไปจากที่นั่น ทั้งรถบรรทุก รถฟ่ง และรถยนต์ถูกเปลวไฟที่พุ่งสูงขึ้นไปในอากาศถึง 100 หลาบังจากสายตา

“หนูน้อยที่น่าสงสาร” มาร์ชเอ่ย “เธอไม่มีทางรอดเลย”

เสียงไซเรนดังลั่น ขณะที่รถดับเพลิงสองคันจากสถานีมานูคอมาถึง ความร้อนสูงมากจนกระทั่งรอยด์ เคนเนดี นักดับเพลิงคนแรกๆ ที่มาถึงมองเห็นร่องเท้าบุต กางเกงกันไฟ และยางที่เครื่องหายใจของเขาเริ่มไหม้เกรียม เมื่อเขากับไมก์ คีย์ ซึ่งทำงานร่วมกันหันหัวสูบไปที่ไฟ น้ำที่พุ่งออกมาก็ระเหยเป็นไอไปหมด

สิ่งแรกสุดที่นักดับเพลิงตระหนักในใจคือ รถน้ำมันอาจจะเปิดได้ แล้วน้ำมันเชื้อเพลิงผสมกับไออากาศก็จะลุกเป็นกองไฟขนาดใหญ่มากแผ่กว้างหลายร้อยหลา คืบนั้นมีคนมาจับจ่ายซื้อของประมาณ 20,000 คน ยัดเยียดอยู่ในศูนย์การค้าที่อยู่ห่างรถบรรทุกกำลังลุกไหม้ออกไปเพียง 100 หลา

มีพนักงานดับเพลิงมาเพิ่มและต่างตั้งหน้าตั้งตาใช้กระแสน้ำจากหัวฉีดของตนพยายามไล่เปลวไฟออกไปจากรถน้ำมัน แต่การระเบิดที่เกิดขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่าจากรถฟ่งทำให้เคนเนดีและคนอื่นๆ ต้องถอยออกมา

ขณะที่พวกเขาเตรียมจะบุกเข้าไปเผชิญเพลิงอีกครั้ง เสียงแหลมครวญครางก็ดังฝ่าเวลากลางคืนนั้นมา นักดับเพลิงคนหนึ่งไม่สนใจเพราะคิดว่าเป็นเสียงโลหะขยายตัว แต่เมื่อเสียงโหยหวนดังขึ้นอีก เคนเนดีก็ขุ่นลุกชัน เสียงนั้นดังมาจากรถน้ำมัน เขาคิด เขายกมือขึ้นป้องตามองฝ่าแผงเปลวไฟเข้าไป เปลวไฟนั้นแยกออกชั่ววินาที เขามองเห็นอะไรบางอย่างโบกไหวๆ อยู่ใต้รถฟ่ง นั่นคือมือของเด็ก

“ช่วยกันให้ผมหน่อย” เคนเนดีตะโกนแล้ววิ่งตรงเข้าไปในกองเพลิง

เป็นเวลาสิบนาทีแล้วที่เซอร์ลี้อยู่ในทะเลเพลิงและร้องขอความช่วยเหลือ เธอเวียนศีรษะจากความเจ็บปวดและควันจากน้ำมันเบนซินและสติก็กำลังจะหลุดลอย เธอเห็นภาพปูเอดวาร์ด ยัง กับตาน้อย วินเซนต์ บิดีออสวาบขึ้นมาอย่างชัดเจน ทั้งสองเสียชีวิตไปหลายปีแล้ว แต่เธอจำท่านได้ดี ปู่กับตาน้อยเป็นเทพผู้พิทักษ์และจะปกป้องรักษาดัน ความคิดนี้ทำให้เธอเกิดพลังขึ้นมาใหม่ ขณะเพ่งมองผ่านเปลวไฟไป เซอร์ลีมองเห็นร่างที่เคลื่อนไหวหลายร่าง แล้วเธอก็รวบรวมแรงทั้งหมดที่มีอยู่กรี๊ดร้องออกไป

ขณะที่เคนเนดีเข้าไปใกล้กองไฟ เขาถูกความร้อนปะทะอย่างแรงเหมือนถูกชกและใบหน้าในหมวกครอบปวดแสบปวดร้อน เขาพบเซอร์ลีอยู่ใต้รถพ่วง จัปสายเบรกที่อยู่เหนือศีรษะไว้แน่น สะโพกและขาท่อนบนอยู่ได้ส่วนล้อย และเขาเหวี่ยงขึ้นมาใกล้หน้าอกเหมือนชาติักแตน

“หนูกลัว” เซอร์ลีร้องโหยหวน “โปรดอย่าทิ้งหนูไป”

“ฉันให้สัญญาว่าจะไม่ทิ้งหนู” เคนเนดีบอกและมองนัยน์ตาของเธอที่แสดงความเชื่อใจ “เราอยู่ในสถานการณ์นี้ด้วยกัน ดังนั้น เราต้องช่วยกัน” เขาโอบร่างเธอไว้ในวงแขน รถพ่วงยังกั้นเขาไว้จากกองไฟใหญ่ แต่อากาศมีควันจากน้ำมันหนาแน่นจนทั้งสองเกือบหายใจไม่ออก

วูบ ทันใดน้ำมันก็ติดไฟ แล้วอากาศรอบๆ ตัวเขาก็ระเบิด มาแล้ว เคนเนดีคิด เราตายแน่แล้ว ท้องไส้ปั่นป่วนด้วยความรู้สึกว่าไม่สามารถทำอะไรได้ขณะที่เปลวไฟวาบผ่านเด็กหญิงไปแล้วก็ซาลงสักครู่ เขาถอดสายรัดหมวกนิรภัยออกและบอกเซอร์ลีว่า “หนูใส่หมวกนะ” เขารัดสายคาดไว้ใต้คางเธอแล้วปิดหน้ากากลง

ไฟระลอกที่สองวาบผ่านเขากับเด็กไป คราวนี้หมวกนิรภัยช่วยป้องกันศีรษะของเซอร์ลีได้บ้าง แต่เสียงระเบิดอีกหลายครั้งทำให้รถพ่วงโคลง เคนเนดีก้มลงมองร่างที่ถูกทรมานของเด็กหญิง ฉันจะไม่ทิ้งหนูไป ฉันสัญญา เขาเอาแขนรัดร่างเด็กไว้แน่นและคอยเปลวไฟวูบสุดท้ายที่จะมาเผาผลาญชีวิตของเขาทั้งสอง

แต่แทนที่จะเป็นเปลวไฟกับมีกระแสน้ำเย็นเหมือนน้ำแข็งพุ่งเข้ามาแทน “เพื่อนของฉันมาแล้ว” เคนเนดีตะโกน

หัวสูบลีหัวหันมาทางเคนเนดีกับเซอร์ลี แล้วน้ำเย็นเฉียบ 1,200 แกลลอนก็สาดอย่างแรงมาท่วมตัวเขาทุกนาที ที่แปลกก็คือ ทั้งสองเริ่มตัวสั่นอย่างหนัก เขากำลังอยู่ในชั้นแรกๆ ของสภาวะอุณหภูมิร่างกายลดต่ำกว่าปกติ

“เราจะให้คนมาเปลี่ยนกับคุณ” นักดับเพลิงคนหนึ่งตะโกนบอกเคนเนดี

“ไม่ต้อง” เขาบอกอย่างเด็ดเดี่ยว “ผมต้องอยู่กับเด็ก ผมสัญญาแล้ว”

แกรนต์ เพนนี่คุก พนักงานประจำรถพยาบาลที่กำลังจอดคอยอยู่หยิบเสื้อป้องกันตัว

และหมวกนิรภัยมาสวม แล้ววิ่งเข้าไปในเปลวเพลิงพลางกัดริมฝีปากไล่ความกลัว ขณะคลานเข้าไปในจุดที่เซอร์ลีย์กับเคนเนดีนอนอยู่ เขาเห็นว่าไม่มีที่ที่จะเอาเครื่องให้น้ำเกลือเข้าไปวางได้ เมื่อกลับออกมา เขาจึงวิพากษ์บอกทีมที่ดูแลเรื่องบาดเจ็บซึ่งกำลังรวมตัวกันอยู่ที่โรงพยาบาลมิดเดิลมอร์ “เตรียมพร้อมสำหรับคนไข้ถูกไฟลวกสาหัส กระดูกหักและแตกที่ท่อนล่างของลำตัว” ผู้เจ็บหนักจะต้องไปถึงโรงพยาบาลภายในหนึ่งชั่วโมงหลังได้รับบาดเจ็บซึ่งเรียกว่าชั่วโมงทอง เพื่อให้มีโอกาสรอดชีวิตได้ค่อนข้างมาก แต่เซอร์ลีย์อยู่ใต้รถน้ำมันนี้นานกว่า 30 นาทีแล้ว

เคนเนดีพูดคุยกับเธอเรื่อยๆ เพื่อให้เธอคงมีสติอยู่ “หนูดูโทรทัศน์เรื่องอะไรบ้าง” เขาถาม ทั้งสองพูดกันถึงเรื่องรายการที่เธอชอบมาก ผู้ชายคนนี้น้ำลายไหลเกิน เซอร์ลีย์บอกตัวเอง เขาจะออกไปจากที่นี่เมื่อไรก็ได้ที่ต้องการ แล้วเธอก็นึกถึงเทวดาผู้พิทักษ์ของเธออีก ปู่กับตา วินเซนต์ คงส่งเขามาแน่ๆ

บางครั้งบางครั้ง เธอจะส่งเสียงครางค่อยๆ “ไม่เป็นไร ร้องดังๆ อย่างที่หนูอยากร้องเลย” เคนเนดีรู้ ความเจ็บปวดรุนแรงขึ้นจนเธอเกือบทนไม่ได้ เธอร้องออกมาและดั่งผมหนาของเขาไว้ด้วยความเจ็บปวด แต่เธอไม่ยอมร้องให้

สายน้ำที่ฉีดเข้ามาชะงักไปชั่วคราว แล้วเปลวไฟก็วาบเข้ามาอีก เมื่อน้ำฉีดเข้ามาอีก เคนเนดีก็ตกใจที่เห็นหนังหลายชั้นบนแขนของเซอร์ลีย์ดูลงมายู่รอบข้อมือ และเธอก็กำลังอ่อนแรงอย่างเห็นได้ชัด

“หนูชอบม้าไหม” เขาถามเพื่อพยายามทำให้เธอพูดคุยเรื่อยๆ

“หนูไม่เคยขี่ม้าเลย”

“เมื่อเราออกไปจากที่นี่ ฉันสัญญาว่าจะให้หนูขี่ม้าของลูกสาวฉัน”

ขณะที่เคนเนดีคุย เขาก็ตรวจชีพจรของเซอร์ลีย์ตลอดเวลา เธอติดอยู่ใต้รถพ่วงเกือบ 40 นาทีแล้ว

ทันใดนั้น เขารู้สึกว่าชีพจรของเซอร์ลีย์เต้นไม่สม่ำเสมอและเธอก็หลับตาลง “เซอร์ลีย์คุยกับฉันสิ” เขาอ่อนวอน เธอรวบรวมกำลังอยู่ครู่หนึ่ง ยกศีรษะขึ้นและมองนัยน์ตาเขา “ถ้าหนูไม่รอด บอกแม่ด้วยว่าหนูรักแม่” เธอกระซิบบอก แล้วศีรษะก็ตกลงในอ้อมแขนเขา

“เรากำลังจะเสียเธอไปแล้ว” เขาตะโกน “โยนแอร์วีว่าเข้ามาให้ที” เขาเอาหน้ากากของเครื่องช่วยหายใจแบบพกพาครอบลงบนหน้าเธอและบีบอากาศเข้าปอด เธอลืมตาขึ้น

“หนูบอกแม่หนูเองดีกว่านะว่ารักแม่” เขาพูด “ฉันสัญญาว่าจะไม่ทิ้งหนูไป แล้วหนูก็ต้องไม่ทิ้งฉันไป”

หน่วยกู้ภัยที่กำลังร้อนใจนำเอาถุงลมสำหรับยกรถพ่วงมาด้วย ถุงพวงนี้ทำด้วยยาง

เสริมเหล็กกล้า สามารถยกตู้รถไฟให้ขึ้นสูงได้สองฟุต ซึ่งมากเกินไปพอจะเลื่อนตัวเด็กหญิงออกมา พวกเขาเสือกดึงเข้าใต้ล้อหลังข้างละถุงแล้วสับลมเข้าไป แต่พื้นดินตรงนั้นเปียกชุ่มจากน้ำที่ฉีดเข้ามา และถุงลมใบหนึ่งกำลังจมลงในโคลน พวกหน่วยกู้ภัยต่างภาวนาขอให้ยกได้สูงตามต้องการ แล้วดันเครื่องสูบน้ำไฮดรอลิกเข้าไปใต้โครงรถ รถพุ่งเลื่อนสูงขึ้นเล็กน้อยซึ่งคงจะสูงพอ

เคนเนดีค่อยๆ แกะขาของเซอร์ลีออกมาจากใต้ล้อรถ ขาทั้งสองข้างแตกละเอียดจนเหมือนกับเป็นหุ่นอยู่ในมือเขา ไม่ช้าร่างที่อ่อนปวกเปียกของเธอก็หลุดออกจากที่จองจำ

เราหลุดออกมาแล้ว ขณะเคนเนดีอุ้มเธอไปที่เปลหาม เธอยิ้มให้เขาอย่างอ่อนระหอย และเขาก็จับแก้มเธอ “หนูทำสำเร็จแล้ว เซอร์ลี” เขาบอก แล้วทั้งคืน อาการช็อก และความหนาวก็ทำให้เขาถลาไปข้างหน้าล้มลงในอ้อมแขนของนักดับเพลิงอีกคน

ในที่สุด บรรดานักดับเพลิงก็ฉีดโฟมไปที่รถน้ำมัน ถ้าฉีดเร็วกว่านี้ก็คงเป็นอันตรายกับเคนเนดีและเด็ก ไม่นานที่ไฟก็ดับลง

เมื่อจอห์น ไฮแลนด์ นายสถานีดับเพลิงของเคนเนดีกลับมาอยู่ที่เกิดเหตุเช้าวันรุ่งขึ้น เขาก็เห็นบางสิ่งบางอย่างที่จะหลอนเขาไปชั่วชีวิต ยางมะตอยที่ลาดถนนถูกไฟเผาละลายไปหมดเป็นระยะถึง 70 หลา บางแห่งไหม้ลึกลงไปหกนิ้วจนถึงกรวด นอกจากบริเวณหนึ่งขนาดเท่าโต๊ะในครัวที่ไหม้ไฟเพียงเล็กน้อยจนเส้นที่ป้ายสีไว้อย่างพอมองเห็นได้ ตรงนั้นคือที่ตั้งเซอร์ลินนอนอยู่ “เหมือนกับภูตผีปีศาจตั้งใจจะเอาเด็กคนนั้นไปให้ได้” นักดับเพลิงคนหนึ่งพูด “และเมื่อเธอถูกเอาตัวออกไป มันก็ยอมแพ้”

ศัลยแพทย์แผนกเด็กในโรงพยาบาลมิเดิลเมอร์จัดการกับกระดูกที่หักของเซอร์ลีและใส่หมุดไว้ในขาขวาที่กระดูกแตก ผู้เชี่ยวชาญด้านแผลไฟไหม้รักษาเนื้อที่ไหม้ไฟที่ขาของเธอเอาไว้เท่าที่จะทำได้ แต่เธอมีอาการช็อกทางร่างกายอย่างหนัก “เธออาจจะไม่รอด” แพทย์บอกครอบครัวของเธอ

เป็นเวลาถึงสองสัปดาห์ที่เซอร์ลินนอนอยู่ในแผนกผู้ป่วยหนัก บางครั้งต้องให้ยาระงับประสาทอย่างแรง เธอพูดไม่ได้เพราะติดเครื่องช่วยหายใจ เช้าวันที่สี่ ขณะหลับๆ ตื่นๆ เธอเขียนโน้ตว่า “หนูรักแม่” เช้าวันรุ่งขึ้น พนักงานเซ็นเกย์ลินเข้าไปในห้องผู้ป่วยที่เซอร์ลินนอนอยู่ แล้วส่งแม่ลูกก็ร้องไห้ด้วยความดีใจ

กล่ามนี้น้องของเซอร์ลีเสียหายอย่างหนักจนหมดต้องตัดขาขวาออกที่ใต้หัวเข่า เธอรับฟังข่าวอย่างกล้าหาญ

ทั้งที่มีกฎซึ่งมิได้เขียนเอาไว้ว่า นักดับเพลิงไม่ควรไปเยี่ยมผู้ถูกไฟไหม้เพื่อป้องกันไม่ให้มีอาการอ่อนไหวมากเกินไปขณะปฏิบัติหน้าที่ แต่เคนเนดีก็ไปเยี่ยมเซอร์ลีบ่อยๆ กินช็อกโกแลต

ของเธอ และทำท่าทางตลกกับเธอ “เด็กคนนี้อะจะจ้ง” เขาเขียนบนแผ่นบันทึกอาการของเธอ
 “เธอเป็นเด็กมหัศจรรย์” เคนเนดีบอก “ไม่มีใครรู้ว่าตอนนั้นเธอรอดชีวิตอยู่ได้อย่างไรที่
 ตรงนั้น”
 แต่เซอร์ลีย์ “หนูมีเทพผู้พิทักษ์เฝ้าดูแลอยู่”

ก. 2 ภาษาต้นฉบับ “A Miracle of Mermaids” เขียนโดย Margo Pfeiff และ
 ภาษาฉบับแปล “เงือกน้อยมหัศจรรย์” แปลโดยปรางทิ ธนะชานนท์
 จากหนังสือ *Love and Share*

Rhonda Gill froze as she heard her four-year-old daughter, Desiree, sobbing quietly in the family room that morning in October 1993. Rhonda tiptoed through the doorway. The tiny dark-haired child was hugging a photograph of her father, who had died nine months earlier. Rhonda, 24, watched as Desiree gently ran her fingers around her father's face. “Daddy,” she said softly, “why won't you come back?”

The petite college student felt a surge of despair. It had been hard enough coping with her husband Ken's death, but her daughter's grief was more than she could bear. *If only I could tear the pain out of her*, Rhonda thought.

Ken Gill and Rhonda Hill of Yuba City, Calif., had met when Rhonda was 18, and had married after a whirlwind courtship. Their daughter, Desiree, was born on January 9, 1989.

Although a muscular six feet, three inches tall, Ken was a gentle man whom everyone loved. His big passion was his daughter. “She's a real daddy's girl,” Rhonda would often say as Ken's eyes twinkled with pride. Father and daughter went everywhere together: hiking, dune-buggy riding and fishing for bass and salmon on the river.

Instead of gradually adjusting to her father's death, Desiree had refused to accept it. “Daddy will be home soon,” she would tell her mother.

Immediately after Ken's death, Rhonda moved from her apartment in Yuba City to her mother's home in nearby Live Oak. Seven weeks after the funeral, Desiree was still inconsolable. “I just don't know what to do,” Rhonda told her mother, Trish

Moore, a 47-year-old medical assistant.

One evening the three of them sat outside, gazing at the stars. "See that one, Desiree?" Her grandmother pointed at a bright speck near the horizon. "That's your daddy shining down from heaven." Several nights later Rhonda woke to find Desiree on the doorstep in her pajamas, weeping as she sought her daddy's star. Twice they took her to a child therapist, but nothing seemed to help.

As a last resort, Trish took Desiree to Ken's grave, hoping that it would help her come to terms with his death. The child laid her head against his gravestone and said, "Maybe if I listen hard enough I can hear Daddy talk to me."

November 8, 1993 would have been Ken's 29th birthday. "How will I send him a card?" Desiree asked her grandmother.

"How about if we tie a letter to a balloon," Trish said, "and send it up to heaven?" Desiree's eyes immediately lit up.

On their way to the cemetery, the back seat of the car full of flowers for their planned gravesite visit, the three stopped at a store. "Help Mom pick out a balloon," Trish instructed. At a rack where dozens of helium-filled silver balloons bobbed, Desiree made an instant decision: "That one!" Happy Birthday was emblazoned above a drawing of the Little Mermaid from the Disney film. Desiree and her father had often watched the video together.

The child's eyes shone as they arranged flowers on Ken's grave. It was a beautiful day, with a slight breeze rippling the eucalyptus trees. Then Desiree dictated a letter to her dad. "Tell him 'Happy Birthday. I love you and miss you,' " she rattled off. " 'I hope you get this and can write me on my birthday in January.' "

Trish wrote the message and their address on a small piece of paper, which was then wrapped in plastic and tied to the end of the string on the balloon. Finally Desiree released the balloon.

For almost an hour they watched the shining spot of silver grow ever smaller. "Okay," Trish said at last. "Time to go home." Rhonda and Trish were beginning to walk slowly from the grave when they heard Desiree shout excitedly, "Did you see that? I saw

Daddy reach down and take it!" The balloon, visible just moments earlier, had disappeared. "Now Dad's going to write me back," Desiree declared as she walked past them toward the car.

On a cold, rainy November morning on Prince Edward Island in eastern Canada, 32-year-old Wade MacKinnon pulled on his waterproof duck-hunting gear. MacKinnon, a forest ranger, lived with his wife and three children in Mermaid, a rural community a few miles east of Charlottetown.

But instead of driving to the estuary where he usually hunted, he suddenly decided to go to Mermaid Lake, two miles away. Leaving his pickup, he hiked past dripping spruce and pine and soon entered a cranberry bog surrounding the 23-acre lake. In the bushes on the shoreline, something fluttered and caught his eye. Curious, he approached to find a silver balloon snagged in the branches of a thigh-high bayberry bush. Printed on one side was a picture of a mermaid. When he untangled the string, he found a soggy piece of paper at the end of it, wrapped in plastic.

At home, MacKinnon carefully removed the wet note, allowing it to dry. When his wife, Donna, came home later, he said, "Look at this," and showed her the balloon and note. Intrigued, she read: "November 8, 1993. Happy Birthday, Daddy..." It finished with a mailing address in Live Oak, Calif.

"It's only November 12," Wade exclaimed. "This balloon traveled 3000 miles in four days!"

"And look," said Donna, turning the balloon over. "This is a Little Mermaid balloon, and it landed at Mermaid Lake."

"We have to write to Desiree," Wade said. "Maybe we were chosen to help this little girl." But he could see that his wife didn't feel the same way. With tears in her eyes, Donna stepped away from the balloon. "Such a young girl having to deal with death – it's awful," she said.

Wade let the matter rest. He placed the note in a drawer and tied the balloon, still buoyant, to the railing of the balcony overlooking their living room. But the sight of the balloon made Donna uncomfortable. A few days later, she stuffed it in a

closet.

As the weeks went by, however, Donna found herself thinking more and more about the balloon. It had flown over the Rocky Mountains and the Great Lakes. Just a few more miles and it would have landed in the ocean. Instead it had stopped there, in Mermaid.

The next morning, Donna said to Wade: "You're right. We have this balloon for a reason. We have to try to help Desiree."

In a Charlottetown bookstore Donna MacKinnon bought an adaptation of *The Little Mermaid*. A few days later, just after Christmas, Wade brought home a birthday card that read "For a Dear Daughter, Loving Birthday Wishes."

Donna sat down one morning to write a letter to Desiree. When she finished, she tucked it into the birthday card, wrapped it up with the book and mailed the package on January 3, 1994.

Every day since they'd released the balloon, Desiree had asked Rhonda, "Do you think Daddy has my balloon yet?"

Late on the afternoon of January 19, the MacKinnons' package arrived. Trish looked at the unfamiliar return address and assumed it was a birthday gift for her granddaughter from someone in Ken's family. Rhonda and Desiree had moved back to Yuba City, so Trish decided to deliver it to Rhonda the next day.

As Trish watched television that evening, a thought nagged at her. Why would someone send a parcel for Desiree to this address? Tearing the package open, she found the card. "For a Dear Daughter" Her heart raced. *Dear God!* she thought, and reached for the telephone. It was after midnight but she had to call Rhonda.

When Trish, eyes red from weeping, pulled into Rhonda's driveway the next morning at 6:45, her daughter and granddaughter were already up. Rhonda and Trish sat Desiree between them on the couch. Trish said, "Desiree, this is for you," and handed her the parcel. "It's from your daddy."

"I know," said Desiree matter-of-factly. "Here, Grandma, read it to me."

"Happy birthday from your daddy," Trish began. "I guess you must be

wondering who we are. Well, it all started in November when my husband, Wade, went duck hunting. Guess what he found? A mermaid balloon that you sent your daddy..." Trish paused. A single tear began to trickle down Desiree's cheek. "There are no stores in heaven, so your daddy wanted someone to do his shopping for him. I think he picked us because we live in a town called Mermaid."

Trish continued reading: "I know your daddy would want you to be happy and not sad. I know he loves you very much and will always be watching over you. Lots of love, the MacKinnons."

When Trish finished reading, she looked at Desiree. "I knew Daddy would find a way not to forget me," the child said.

Wiping the tears from her eyes, Trish put her arm around Desiree and began to read *The Little Mermaid* that the MacKinnons had sent. The story was different from the one Ken had so often read to the child. In that version, the Little Mermaid lives happily ever after with the handsome prince. But in the new one, she dies because a wicked witch has taken her tail. Three angels carry her away.

As Trish finished reading, she worried that the ending would upset her granddaughter. But Desiree put her hands on her cheeks with delight. "She goes to heaven!" she cried. "That's why Daddy sent me this book. Because the mermaid goes to heaven just like him!"

In mid-February the MacKinnons received a letter from Rhonda: "On January 19 my little girl's dream came true when your parcel arrived."

During the next few weeks, the MacKinnons and the Gills often telephoned each other. Then, in March, Rhonda, Trish and Desiree flew to Prince Edward Island to meet the MacKinnons. As the two families walked through the forest on snowshoes to see the spot beside the lake where Wade had found the balloon, Rhonda and Desiree fell silent. It seemed as though Ken was there with them.

Today whenever Desiree wants to talk about her dad, she still calls the MacKinnons. A few minutes on the telephone soothes her as nothing else can.

"People tell me, 'What a coincidence that your mermaid balloon landed so

far away at a place called Mermaid Lake,' ” says Rhonda. “But we know Ken picked the MacKinnons as a way to send his love to Desiree. She understands now that her father is with her always.”

เช้าวันนั้นในเดือนตุลาคม 1993 รอนดา กิลล์ตัวแข็งเมื่อได้ยินเสียงเดซีรี่ ลูกสาววัยสี่ขวบสะอึกสะอื้นเบาๆอยู่ในห้องนั่งเล่น เมื่อย่องไปดูตรงประตูก็เห็นหนูน้อยผมดำนั่งกอดรูปพ่อซึ่งเสียชีวิตไปเมื่อเก้าเดือนก่อน รอนดา วัย 24 มองดูลูกสาวค่อยๆเอานิ้วลูบไล้ใบหน้าพ่อในรูปถ่าย “พ่อขา” หนูน้อยพูดเสียงนุ่ม “ทำไมพ่อกับแม่ไม่กลับมาซะที”

นักศึกษาสาวร่างเล็กรู้สึกสะทอนใจวูบ การที่เคนสามีของเธอต้องมาเสียชีวิตลงก็แย่พออยู่แล้ว แต่ความเศร้าโศกของลูกสาวกลับหนักหนาเกินกว่าเธอจะรับไหว หากฉันจะช่วยปลดเปลื้องความทุกข์จากลูกได้ รอนดาคิด

เคน กิลล์กับรอนดา ยิลล์มาจากเมืองยูบา รัฐแคลิฟอร์เนีย ทั้งสองพบกันเมื่อรอนดาอายุ 18 ปี และแต่งงานหลังคบหากันแบบสายฟ้าแลบ ลูกสาวของทั้งคู่ถือกำเนิดเมื่อวันที่ 9 มกราคม 1989

แม้เคนจะร่างสูงใหญ่ถึงหกฟุตสามนิ้ว แต่ก็เป็นคนสุภาพอ่อนโยนจนเป็นที่รักของทุกคน เขาทุ่มเทความรักให้ลูกสาวคนนี้อย่างสุดหัวใจ “แกเป็นลูกรักของพ่อจริงๆ” รอนดากระซิบบ่อยๆเมื่อเห็นเคนส่งสายตาภาคภูมิใจ พ่อถูกไปไหนมาไหนด้วยกันเสมอ ไม่ว่าจะไปเดินป่า ขับรถวิบาก หรือไปตกปลาจะพากับปลาแซลมอนกันโน่นแม่น้ำ

แทนที่จะค่อยๆปรับตัวหลังพ่อเสียชีวิต เดซีรี่กลับไม่ยอมทำใจว่าพ่อกับแม่จากไปแล้ว “เดี๋ยวพ่อก็กลับบ้าน” หนูน้อยจะบอกแม่อย่างนั้น

หลังเคนเสียชีวิต รอนดาไม่รอช้า ย้ายออกจากอพาร์ทเมนต์ในเมืองยูบาไปอยู่บ้านแม่ที่เมืองโลฟไอส์โก๊กลักัน งานศพผ่านไปเจ็ดสัปดาห์แล้ว เดซีรี่ก็ยังไม่มียี่ท่าดีขึ้น “หนูไม่รู้จะทำยังไงดี” รอนดาบอกทริช มัวร์ แม่วัย 47 ของเธอซึ่งทำงานเป็นผู้ช่วยแพทย์

ค่ำวันหนึ่ง ทั้งสามออกมานั่งดูดาวกันนอกบ้าน “เห็นดาวดวงนั้นไหมเดซีรี่” ยายชี้มือไปที่จุดสว่างใกล้ขอบฟ้า “นั่นเป็นแสงของพ่อหนูที่ส่งมาจากสวรรค์นะ” หลายคืนต่อมา รอนดาตื่นขึ้นมาเจอเดซีรี่ในชุดนอนอยู่ที่ยันไดหน้าประตูบ้าน กำลังร้องไห้เสียใจที่หาดาวพ่อของเธอไม่พบ รอนดากับแม่พาเดซีรี่ไปปรึกษาจิตแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเรื่องเด็กมาแล้วสองหนแต่ก็ดูจะช่วยอะไรไม่ได้

เมื่อจนปัญญาเข้า ทริชจึงพาเดซีรี่ไปที่หลุมศพเคนด้วยหวังจะให้หลานยอมรับว่าพ่อ

ตายแล้ว แต่หนูน้อยกลับแนบหูกับป้ายหินสลักชื่อเคนแล้วพูดว่า “ถ้าหนูฟังดี ๆ อาจได้ยินเสียงพ่อพูดกับหนูได้นะ”

วันที่ 8 พฤศจิกายน 1993 เป็นวันคล้ายวันเกิดปีที่ 29 ของเคน “หนูจะส่งบัตรอวยพรให้พ่อได้ยังไงคะ” เดซีรีถามยาย

“เราผูกจดหมายเข้ากับลูกโป่ง” ทริชบอก “แล้วปล่อยให้ลอยขึ้นไปหาคุณพ่อบนสวรรค์สิ” ดวงตาของเดซีรีเป็นประกายขึ้นมาทันที

รอนดากับแม่และลูกสาวไปเยี่ยมหลุมศพเคนตามที่วางแผนไว้ เบาะนั่งด้านหลังมีดอกไม้เต็มไปหมด ทั้งสามแหวะที่ร้านขายของระหว่างทางไปสู่สาน “หนูไปช่วยแม่เลือกลูกโป่งสิ” ทริชแนะ ตรงชั้นขายของมีลูกโป่งอัดก๊าซฮีเลียมสีเงินวางเรียงรายอยู่มากมาย เดซีรีเลือกได้ทันที “เอาลูกนั้น” ลูกโป่งมีคำว่าสุขสันต์วันเกิดอยู่เหนือรูปวาดเงื่อนน้อยจากภาพยนตร์ของวอลต์ ดิสนีย์ เดซีรีเคยดูวิดีโอเรื่องนี้กับพ่อบ่อยๆ

ดวงตาเด็กน้อยทอดประกายขณะช่วยผู้ใหญ่ประดับดอกไม้เหนือหลุมศพเคน วันนั้นท้องฟ้าสดใส สายลมอ่อนไล้ต้นยูคาลิปตัสจนส่ายไหว แล้วเดซีรีก็บอกข้อความเขียนลงจดหมายถึงพ่อ “บอกพ่อนะคะว่า ‘สุขสันต์วันเกิดค่ะพ่อ หนูรักพ่อและคิดถึงพ่อมาก’ ” เดซีรีพูดเร็ว “ ‘หวังว่าพ่อคงได้รับจดหมายฉบับนี้ และเขียนถึงหนูตอนวันเกิดในเดือนมกราคมนะ’ ”

ทริชเขียนข้อความดังกล่าวกับที่อยู่ลงในกระดาษแผ่นเล็กๆ แล้วหุ้มด้วยพลาสติก และผูกเข้ากับปลายเชือกลูกโป่ง เดซีรีปล่อยลูกโป่งขึ้นฟ้าในที่สุด

ทุกคนเฝ้ามองจุดสีเงินวาววับนั้นค่อยๆ เล็กลงอยู่นานเกือบชั่วโมง จากนั้นทริซจึงพูดขึ้นว่า “เออละ ได้เวลากลับบ้านแล้ว” รอนดากับทริชกำลังจะค่อยๆ เดินออกจากสุสานเมื่อได้ยินเดซีรีตะโกนขึ้นอย่างตื่นเต้น “เห็นไหมคะ หนูเห็นพ่อเอื้อมมือมาหยิบลูกโป่งไป” ลูกโป่งที่เมื่อครู่ยังมองเห็นลึบหายไปแล้ว “คราวนี้พ่อจะต้องเขียนตอบหนู” เดซีรีประกาศพลางเดินแซงแม่และยายไปที่รถ

เช้าวันฝนตกอากาศหนาวเหน็บในเดือนพฤศจิกายน เวด แม็กคินนอน เจ้าหน้าที่รักษาป่า วัย 32 หยิบชุดกันฝนมาใส่เพื่อออกไปล่าเปิดบนเกาะพรินซ์เอ็ดเวิร์ดทางตะวันออกเฉียงของแคนาดา เวดกับภรรยาและลูกๆ สามคนอาศัยอยู่ในเมืองชนบทชื่อเมอร์เมด ห่างจากชาร์ลอตทาวนไปทางตะวันออกเฉียงไม่กี่ไมล์

วันนี้แทนที่จะขับรถไปล่าเปิดที่ปากน้ำอย่างเคย เวดกลับตัดสินใจไปทะเลสาบเมอร์เมดหรือทะเลสาบนางเงือก ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านไปราวสองไมล์ พอก้าวลงจากรถกระบะ เขาก็เดินผ่านต้นสนที่โปรยหยาดฝนลงมาไปทะเลออกที่บึงต้นแครนเบอร์รี่ซึ่งล้อมรอบทะเลสาบขนาดใหญ่

23 เอเคอร์ เวดสะดุดตากับอะไรบางอย่างซึ่งส่องแสงแวววาวมาจากพุ่มไม้ที่แนวชายฝั่งจึงเดินเข้าไปด้วยความอยากรู้ และพบว่ามันเป็นลูกโป่งสีเงินพันติดกับกิ่งของพุ่มเบย์เบอร์รี่สูงราวต้นขา ด้านหนึ่งพิมพ์เป็นรูปนางเงือก เมื่อแกะเชือกที่พันยุ่งเหยิงออกก็พบกระดาษมีพลาสติกห่อผูกติดไว้ที่ปลายเชือก

เมื่อกลับถึงบ้าน เวดค่อยๆ นำกระดาษที่เปียกชื้นออกมาผึ่งให้แห้ง พอดอนนาภรรยาของเขากลับมา เขาจึงเอาลูกโป่งกับกระดาษให้เธอดู “ดูนี่สิ” ดอนนาอ่านด้วยความฉงน ‘8 พฤศจิกายน 1993 สุขสันต์วันเกิดค่ะพ่อ...’ ลงท้ายด้วยที่อยู่ในเมืองไลฟ์ไอส์ รัฐแคลิฟอร์เนีย

“นี่เพิ่งจะ 12 พฤศจิกายน” เวดอุทาน “ลูกโป่งนี้ลอยมาไกลตั้ง 3,000 ไมล์ในสี่วันแค่นั้น” “แล้วดูสิ” ดอนนาพูดขึ้นพลางหมุนลูกโป่งไปรอบๆ “ลูกโป่งเงื่อน้อยลอยมาตกที่ทะเลสาบนางเงือกเสียด้วย”

“เราจะต้องเขียนไปหาเดซีรีแล้วละ” เวดพูด “เราอาจได้รับเลือกให้เป็นคนช่วยเด็กน้อยคนนี้ได้” แต่เขารู้ว่าดอนนาไม่ได้คิดแบบเดียวกัน เธอถอยห่างจากลูกโป่งด้วยน้ำตาคลอหน่วย “ยังเด็กยังเล็กก็ต้องมารับมือกับความตายเสียแล้ว ช่างโหดร้ายจริงๆ” เธอพูด

เวดไม่พูดอะไรต่อ เขาใส่กระดาษนั้นไว้ในลิ้นชักแล้วผูกลูกโป่งที่ยังพอลอยได้ไว้ที่ราวระเบียงซึ่งมองออกไปเห็นห้องนั่งเล่น แต่ภาพของลูกโป่งทำให้ดอนนาไม่สบายใจ สองสามวันต่อมา เธอจึงนำไปเก็บไว้ในตู้

อย่างไรก็ตาม แม้เวลาจะผ่านไปหลายสัปดาห์ ดอนนาก็ยังไม่มีแว่วว่าจะลิ้มลูกโป่งใบนั้นได้ มันลอยข้ามเพื่อกเขาร็อกกีและทะเลสาบใหญ่ทั้งห้า อีกไม่กี่ไมล์ก็จะไปตกในมหาสมุทร แต่กลับลอยมาตกที่เมอร์เมดนี่

เช้าวันต่อมา ดอนนาพูดกับเวดว่า “คุณพูดถูก ลูกโป่งนี้ไม่ได้มาหาเราโดยบังเอิญ เราจะต้องหาทางช่วยเดซีรี”

ดอนนา แม็กคินนอนไปซื้อหนังสือที่ดัดแปลงจากเรื่องเงื่อน้อย มาเล่มหนึ่งจากร้านหนังสือในชาร์ลอตทาวน์ สองสามวันต่อมา เวดก็นำบัตรอวยพรวันเกิดกลับมาบ้านใบหนึ่งมีข้อความว่า “แต่ลูกสาวที่รัก สุขสันต์วันเกิด”

ดอนนานั่งลงเขียนจดหมายถึงเดซีรีตอนเช้าวันหนึ่ง พอเขียนเสร็จก็สอดจดหมายไว้ในบัตรอวยพรวันเกิดแล้วห่อรวมกับหนังสือ เธอส่งห่อของนี้ไปทางไปรษณีย์ในวันที่ 3 มกราคม 1994

นับตั้งแต่ปล่อยลูกโป่งไป เดซีรีถามรอนดาทุกวันว่า “แม่คิดว่าพ่อได้รับลูกโป่งของหนูหรือยังคะ”

บ่ายแก่ๆ ของวันที่ 19 มกราคม ไปรษณีย์ภัณฑ์ของครอบครัวแม็กคินนอนมาถึง ทริช

กำลัง่วนทำอาหารมือเย็น เมื่อเห็นที่อยู่ของผู้ส่งซึ่งไม่ค่อยคุ้นเคย เธอจึงคิดเอาเองว่าญาติของเคน คงส่งของขวัญมาให้เดซีรี แต่รอนดากับเดซีรีย้ายกลับไปบ้านเดิมที่เมืองยูบาแล้ว ทริชจึงตั้งใจจะเอาของไปให้ในวันรุ่งขึ้น

คืนนั้นขณะที่ดูโทรทัศน์อยู่ เธอก็เฉลียวใจว่าทำไมไม่มีใครส่งของมาให้เดซีรีตามที่อยู่นี้ เมื่อฉีกห่อของออกดู เธอก็พบบัตรอวยพร “แต่ลูกสาวสุดที่รัก” หัวใจเธอเต้นแรง *อะไรกันนี่* เธอคิดแล้วเอื้อมมือไปคว้าโทรศัพท์ ถึงจะเป็นหลังเที่ยงคืนแล้วเธอก็ต้องพูดกับรอนดาให้ได้

เช้าวันรุ่งขึ้น เมื่อทริชซึ่งร้องไห้จนตาแดงเข้าขับรถไปถึงหน้าบ้านรอนดาตั้งแต่ 6.45 น. สองแม่ลูกตื่นมารออยู่แล้ว รอนดากับทริชนั่งขนานเดซีรีบนเก้าอี้ยาว ทริชพูดขึ้นว่า “เดซีรี นี่ของหลานจ๊ะ” พร้อมกับส่งห่อของให้ “จากคุณพ่อ” “หนูว่าแล้ว” เดซีรีพูดเสียงจริงจัง “คุณยายอ่านให้หนูฟังสิคะ”

“สุขสันต์วันเกิดจากพ่อของหนู” ทริชเริ่ม “ฉันว่าเธอคงต้องสงสัยแน่ๆว่าเราเป็นใคร เรื่องทั้งหมดเริ่มขึ้นในเดือนพฤศจิกายน ตอนที่เวดสามีของฉันออกไปล่าเปิด เดาสิว่าเขาพบอะไร ก็ถูกโป้งเงือกน้อยที่หนูส่งให้คุณพ่อของหนูไงจ๊ะ” ทริชหยุดมอง แล้วเห็นน้ำตาเริ่มไหลลงมาตามแก้มเดซีรี “ไม่มีร้านขายของบนสวรรค์จ๊ะ พ่อของหนูเลยต้องหาคนมาซื้อของให้ ฉันว่าเขาเลือกเรา เพราะเราอยู่ในเมืองที่ชื่อนางเงือก”

ทริชอ่านต่อไป “ฉันรู้ว่าพ่อของหนูต้องอยากให้หนูมีความสุขและไม่โศกเศร้า ฉันรู้แน่ๆจ๊ะว่าพ่อรักหนูมากและจะคอยดูแลหนูตลอดไป รักมาก ครอบครัวแม็กคินนอน”

ทริชอ่านจบแล้วจึงหันไปมองเดซีรี “หนูรู้ว่าพ่อต้องหาวิธีที่จะไม่ลืมหนู” เด็กน้อยพูด

ทริชปาดน้ำตาแล้วโอบหลานไว้ จากนั้นจึงเริ่มอ่านหนังสือเรื่อง เงือกน้อย ที่ครอบครัวแม็กคินนอนส่งมาให้ เรื่องเงือกน้อยในเล่มนี้ต่างจากที่เคยอ่านให้ลูกสาวฟังบ่อยๆ ในเล่มนั้น เงือกน้อยแต่งงานแล้วมีความสุขอยู่กับเจ้าชายรูปงามตลอดไป แต่เล่มนี้เงือกน้อยต้องตายเพราะแม่มดใจร้ายเอาหางของเธอไป นางฟ้าสามองค์จึงมาอุ้มร่างเธอไปจากที่นั่น

เมื่ออ่านจบ ทริชเป็นห่วงว่าตอนจบจะทำให้หลานสะเทือนใจ แต่เดซีรีกลับดึงมือายมาทาบกัมด้วยความยินดี “เธอได้ไปสวรรค์” เดซีรีร้องขึ้น “พ่อเลยส่งหนังสือเล่มนี้มาให้หนู เงือกน้อยไปสวรรค์เหมือนพ่อเลย”

กลางเดือนกุมภาพันธ์ ครอบครัวแม็กคินนอนได้รับจดหมายจากรอนดา “ความฝันของลูกสาวดิฉันเป็นจริงในวันที่ 19 มกราคม เมื่อไปรษณีย์ภัณฑ์ของพวกคุณไปถึงเรา”

ช่วงสองสามสัปดาห์หลังจากนั้น สมาชิกทั้งสองครอบครัวโทรศัพท์คุยกันบ่อยๆ แล้วในเดือนมีนาคม รอนดา ทริช และเดซีรีก็บินไปพบครอบครัวแม็กคินนอนที่เกาะพรินซ์เอดเวิร์ด

ขณะที่ทั้งสองครอบครัวเดินย่ำหิมะผ่านป่าไปดูจุดที่เวดพบลูกโป่ง รอนดากับเดซีรีดูเงียบไปถนัด สองแม่ลูกรู้สึกคล้ายกับว่าเคนมาอยู่ที่นั่นด้วย

ทุกวันนี้ เมื่อใดที่เดซีรีนึกอยากพูดถึงพ่อ เธอจะโทรฯไปหาครอบครัวแม็กคินนอน เวลาสองสามนาที่ที่ได้พูดโทรศัพท์ช่วยปลอบใจเธอได้อย่างไม่มีอะไรเสมอเหมือน

“ใครๆก็บอกฉันว่า ช่างบังเอิญอะไรอย่างนั้นที่ลูกโป่งเงือกน้อยลอยไปตกในทะเลสาบ นางเงือกซึ่งอยู่ห่างออกไปไกลแสนไกล” รอนดากล่าว “แต่พวกเรารู้ว่า เคนเลิกครอบครัวแม็กคินนอนเป็นหนทางส่งความรักถึงลูกสาว ตอนนี้เดซีรีเข้าใจแล้วว่าพ่อจะอยู่เคียงข้างเธอตลอดไป”